

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P.**, zast. advokátskou kanceláriou F., konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta D., proti povinnej: **M.**, o vymoženie pohľadávky 309,37 eur (pôvodne 9 320 Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 5Er/513/2006, na dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 15CoE/468/2012-62 zo dňa 13. 06. 2013, takto

r o z h o d o l :

- I. Konanie o odvolaní oprávneného **z a s t a v u j e**.
- II. Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.
- III. Dovolanie oprávneného **o d m i e t a**.
- IV. Povinnej **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor J. žiadosťou zo dňa 20. 09. 2006 Okresnému súdu Spišská Nová Ves ako súdu prvého stupňa doručenu dňa 21. 09. 2006 (č. l. 1) na základe návrhu oprávneného (č. l. 2) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky

oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s., so sídlom: Karloveské rameno 8, Bratislava, IČO: 35 922 761 (ďalej len „rozhodcovský súd“), sp. zn. SR 0768/06 zo dňa 30. 03. 2006 právoplatný dňa 20. 04. 2006 a vykonateľný dňa 23. 04. 2006 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Okresný súd dňa 22. 02. 2007 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: 5810 021392 * na vykonanie exekúcie proti povinnému (č. 1. 30). Následne uznesením č. k. 5Er/513/2006-42 zo dňa 10. 08. 2012 exekúciu zastavil, súčasne zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 54,44 eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Súd prvého stupňa vec právne posúdil podľa ust. § 45 ods. 1, 2, 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“), § 2 písm. a/, § 3 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1 a 4, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 57 ods. 2, 3, § 58 ods. 1 EP a podľa smernice Rady č. 93/13/EHS. Uviedol, že súd v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania môže kontrolovať zákonnosť a postup rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní, keďže mu to umožňuje § 45 ZoRK. Súd posúdil úverovú zmluvu č. 7052558 uzavretú medzi účastníkmi dňa 04. 10. 2005 ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle § 52 a nasl. OZ a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Zistil, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol vydaný na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky - neplatnej rozhodcovskej doložky nachádzajúcej sa v bode 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktorá je súčasťou úverových podmienok oprávneného. Súd mal za zrejmé, že úverové podmienky ako súčasť formulárovej zmluvy spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, osobitne si ich nevyjednal a teda nemal možnosť ovplyvniť znenie rozhodcovskej doložky vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. Poukázal na to, že rozhodcovská doložka je súčasťou dlhého a neprehľadného textu a núti spotrebiteľa v prípade sporu podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu, čím mu odoberá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Tým rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Oprávnený nedal povinnej na výber a neumožnil jej voľbu medzi rozhodcovským konaním a konaním pred všeobecným súdom. Povinná mala len možnosť buď službu odmietnuť alebo ju prijať so všeobecnými obchodnými

podmienkami. V dôsledku uvedeného súd považoval takúto podmienku za neprijateľnú. V tejto súvislosti poukázal aj na smernicu Rady č. 93/13/EHS, podľa ktorej je neprijateľnou podmienkou aj taká podmienka, ktorá určuje rozhodcovské konanie za výlučný prostriedok riešenia sporov zo zmluvy. Vzhľadom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, na základe ktorej sa uskutočnilo rozhodcovské konanie súd skonštatoval, že rozhodcovský rozsudok vydaný v tomto konaní nie je spôsobilým exekučným titulom, vzhľadom na ktorú skutočnosť exekúciu zastavil. Z uvedeného dôvodu súčasne zamietol žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 196, § 197 ods. 1, § 200 ods. 2 a § 203 ods. 1 EP a na ich náhradu zaviazal oprávneného, ktorý zaviniel zastavenie exekúcie tým, že podal návrh na jej vykonanie na základe nespôsobilého exekučného titulu.

Na odvolanie oprávneného proti uzneseniu súdu prvého stupňa Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací svojím uznesením č. k. 15CoE/468/2012-62 zo dňa 13. 06. 2013 odvolanie smerujúce proti výroku prvostupňového rozhodnutia o zamietnutí návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako neprípustné odmietol. Následne prejednávúc odvolanie oprávneného proti výroku uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým exekúciu zastavil a proti výroku o trovách exekúcie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1 a 3 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. rozhodnutie prvostupňového súdu vo vyššie označených výrokoch podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. Súčasne s poukazom na § 36 ods. 5 EP zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. ako aj podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožnil v celom rozsahu a rovnako ako súd prvého stupňa mal za nepochybné, že právny vzťah medzi oprávneným a povinnou je vzťahom spotrebiteľským, a preto je naň potrebné aplikovať ustanovenia chrániace práva spotrebiteľa, teda aj smernicu Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a ust. § 52 a nasl. OZ. Odvolací súd sa stotožnil s posúdením rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej podmienky, nakoľko praktickým dôsledkom takto formulovanej rozhodcovskej doložky je skutočnosť, že spotrebiteľovi, teda povinnej je fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, ak oprávnený podá žalobu na rozhodcovský súd. Pre povinnú to znamená povinnosť podrobiť sa rozhodcovskému konaniu pred súkromnou osobou, ktorú si oprávnený už predformuloval v zmluve a na výbere ktorej spotrebiteľ nemal žiadnu účasť. Odvolací súd zastal názor, že, ak

rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardnej zmluvy a teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, obavy, že slabšia strana si svoj osud v tak závažnej veci akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces nedokáže náležite naplánovať, sú plne namieste. Rozhodcovská doložka v predmetnej veci, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul v predmetnom konaní znemožňuje voľbou spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu všeobecným súdom, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým zmluvným dojednaniám, a teda aj rozhodcovskému konaniu, ak ho vyvolal dodávateľ ako prvý. Napriek formálnemu zneniu rozhodcovskej doložky teda reálne dochádza k narušeniu smernicou Rady 93/13/EHS sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami, a to v neprospech spotrebiteľa (dlžníka). Na základe uvedeného odvolací súd skonštatoval, že rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom je exekučný titul sa uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán, rozhodcovská doložka obsiahnutá v zmluve o úvere bola v čase jej uzatvárania neprijateľnou podmienkou a ako taká bola už od počiatku neplatnou podľa § 53 ods. 1 OZ, preto rozhodcovský rozsudok vydaný v tomto konaní nemôže byť spôsobilým exekučným titulom na vykonanie exekúcie.

K námietke odvolateľa týkajúcej sa opätovného preskúmania podmienok exekučného konania odvolací súd uviedol, že v čase rozhodovania súdu prvého stupňa o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie mu bol predložený len exekučný titul a návrh na vykonanie exekúcie. Až v priebehu exekúcie oprávnený predložil súdu prvého stupňa zmluvu o úvere, z ktorej nároky boli predmetom rozhodcovského konania. Zdôraznil, že prihliadať na splnenie podmienok konania je úlohou súdu v každom štádiu konania, a to aj z úradnej moci. V prípade, ak súdu prvého stupňa bola v priebehu exekúcie predložená zmluva o úvere a z tejto zistil, že vymáhaný nárok je v rozpore so zákonom, bol v zmysle § 58 ods. 1 EP v spojení s § 45 ZoRK oprávnený exekúciu zastaviť aj bez návrhu.

Odvolací súd nad rámec svojej povinnosti k návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora uviedol, že nezlučiteľnosť činnosti (funkcie) súdneho exekútora s pracovným (a iným) pomerom vyplývajúcim z § 4 EP predstavuje záruku, že súdny exekútor svoju činnosť spočívajúcu v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí bude vykonávať

nezávisle a nestrane v zmysle § 3 EP. Súdny exekútor vykonávaním činnosti, ktorá je nezlučiteľná s pracovným pomerom, môže preto oprávnene vyvolať pochybnosti o jeho nestrannosti a nezaujatosti vo vzťahu k účastníkom exekučného konania. Uvedené konanie nevyklučuje ani disciplinárnu, resp. trestnú zodpovednosť súdneho exekútora ako verejného činiteľa. Skutočnosť, že súdny exekútor J. bol zamestnancom účastníka exekučného konania (v danom prípade oprávneného), ktorá skutočnosť vyplýva z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 322/2010 zo dňa 13. 04. 2011 je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 EP, ktorú je v zmysle § 30 ods. 3 EP povinný bezodkladne oznámiť súdu. Ak súd vylúči exekútora z vykonávania exekúcie, v exekúcii pokračuje ten exekútor, ktorého navrhne oprávnený a ktorého vykonaním tejto exekúcie poverí súd (§ 30 ods. 11 EP). Z tohto dôvodu súdny exekútor J. nemôže vykonávať predmetnú exekúciu pre oprávneného.

Odvolačný súd vzhľadom na uvedené považoval za nadbytočné zaoberať sa ďalšími nedostatkami exekučného titulu a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o zastavení exekúcie podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil, pretože predmetný rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom. Oprávnený podal odvolanie proti napadnutému uzneseniu v celom rozsahu, nakoľko však proti výroku o trovách exekúcie nič nenamietal, odvolací súd tento výrok tiež potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 2 O. s. p. tak, že ich náhradu účastníkom nepriznal.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 03. 07. 2013.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podal oprávnený odvolanie argumentujúc, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p. - správne malo znieť „písm. f“), ďalej že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s ust. § 36 ods. 5 EP, súčasne, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Namietol, že Krajský súd v Košiciach ho

nesprávne poučil o nemožnosti napadnúť výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolaním. Má za to, že za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného oprávnený navrhol uznesenie odvolacieho súdu v označenom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti podal oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) aj dovolanie argumentujúc tým, že:

- a/ súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),
- b/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.), pretože vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora vykonaním exekúcie,
- c/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. e/ O. s. p.),
- d/ vo veci konajúce súdy svojím postupom odňali oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že nezohľadnili jeho námietky proti prejednávaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jeho právo na to, aby jeho právna vec bola vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie,
- e/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože nesprávne interpretoval a aplikoval § 44 ods. 2 EP, § 45 ods. 1 a 2 ZoRK, § 53 ods. 4 OZ ako aj ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní podrobne a rozsiahlo rozvinul (č. l. 75 – 88). Na základe tvrdení uvedených v dovolaní dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu

dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu.

Povinná ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach v časti jeho výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci bol účastníkom konania už v mnohých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom SR, v ktorých tak ako aj v tomto prípade podal odvolanie proti rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými zamietli jeho návrhy na prerušenie konania. Najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach zastavil (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5CoE/30/2013 z 09. 07. 2013, sp. zn. 3CoE/43/2013 zo 06. 08. 2013, sp. zn. 4CoE/40/2013 z 22. 08. 2013, sp. zn. 6CoE/48/2013 z 11. 09. 2013, sp. zn. 3OboE/39/2013 z 13. 08. 2013, sp. zn. 4 OboE 7/2013 z 31. 10. 2013, sp. zn. 4 OboE 27/2013 z 30. 12. 2013, sp. zn. 4OboE/112/2013 z 31. 01. 2014 a ďalšie) zdôrazniac skutočnosť, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd SR na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd SR na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa s právnymi závermi v nich vyjadrenými stotožňuje v celom rozsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu SR na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach ako súdu odvolacieho v časti výroku, ktorým zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania zastavil (§ 103 a 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd SR ďalej ako súd dovolacích (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach podal oprávnený včas zastúpený v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p. skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Aj k tomuto návrhu oprávneného sa Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/349/2012 a 3Cdo/409/2012, obidve zo dňa 30. 09. 2012, sp. zn. 4Oboer/169/2013 a 6Cdo/299/2012, obidve zo dňa 31. 10. 2013, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie síce má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie, pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danom prípade sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj smernica 93/13/EHS, z určujúceho hľadiska však zo strany súdov nižších stupňov išlo o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku). S poukazom na uvedené dovolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

III. V ďalšom Najvyšší súd SR bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Dovolateľom napadnuté uznesenie však nevykazuje znaky žiadneho z nich, preto dovolanie oprávneného podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd v dovolacom konaní najavo nevyšla, preto prípustnosť jeho dovolania nevyplýva ani z týchto ustanovení O. s. p.

Najvyšší súd opäť pripomína, že k obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného v preskúmvanej veci sa vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd už skôr spomenuté rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/349/2012 a 3Cdo/409/2012, obidve zo dňa 30. 09. 2012, sp. zn. 4Oboer/169/2013 a 6Cdo/299/2012, obidve zo dňa 31. 10. 2013, na ktoré najvyšší súd v podrobnostiach poukazuje s tým, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach (ako aj v ďalších rozhodnutiach iných senátov obchodnoprávneho, aj občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnených na webovom sídle Najvyššieho súdu SR v kategórii „Rozhodnutia“) sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd SR konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná len vtedy, ak súd rozhodol o veci, o ktorej nemal rozhodnúť. Rozhodovanie súdov v exekučných veciach však vyplýva priamo zo zákona (vid' napr. ust. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (vid' aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/205/2011 z 01. 02. 2012 a tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 254/2012 z 13. 06. 2012),
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritorne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade však návrh na vykonanie exekúcie podaný bol,

4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 EP) vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ust. § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,
5. rovnako nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie exekúcie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný nevykonal na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne, teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného, môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania,
6. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a oprávnenému neznemožňuje možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Právne závery uvedené pod bodmi 1 až 6 zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 OZ), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

Dovolací súd osobitne k námietke oprávneného, že súdy oboch stupňov (tak prvostupňový ako aj súd odvolací) nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, poukazuje na skutočnosť, na ktorú správne poukázal aj samotný oprávnený, a to, že zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. 08. 2012 bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie §-u 57 EP doplnil o odsek 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľ namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne

ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľa však nie je dôvodné. Exekučný súd exekúciu v danom prípade zastavil podľa §-u 57 ods. 2, 3 EP v spojení s § 58 ods. 1 EP a teda nie podľa § 57 ods. 1 písm. g/ (resp. k/) EP, preto nariadenie pojednávania podľa § 57 ods. 5 EP potrebné nebolo. Pokiaľ ide o postup odvolacieho súdu, tento postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol tiež bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ďalších dvoch dôvodov (podľa písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného dôvodu bolo nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu.

Vo vzťahu k dovolateľom vytýkanému dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (tzv. relatívny dovolací dôvod) a podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. dovolací súd uvádza, že dovolateľom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, vrátane nepreskúmateľnosti ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012) nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania preto nezakladajú.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/, e/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

IV. Oprávnený z procesného hľadiska zaviniť, že konanie o jeho odvolaní muselo byť zastavené, preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania povinnej (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jeho dovolaní vzniklo procesne úspešnej povinnej právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR však povinnej náhradu trov týchto konaní nepriznal, pretože jej v dovolacom ani dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 30. apríla 2014

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová